

DIVAGANT PER LA RIBERA

Sovint, descalç i en silenci, el meu cos em demana tornar-hi. Respectuosament, sobre una llarga estora de cabelleres de posidònia entr en un dels paradisos quotidians. Quasi sense adonar-me, amb les primeres petjades queden semisoterrats els petits problemes domèstics. I una estranya i subtil saba puja per les plantes dels peus formiguejant per tot el cos, abeurant els sentits i l'enteniment ... i provocant l'obertura dels parietals. Poc a poc, la piuladissa repetitiva d'idees estantisses van prenent el vol, eixamplant l'espai entre els pensaments...

No hi ha res que agradi més a les noves idees que ocupar breument l'espai entre dos pensaments. Però, com les papallones, amb la mateixa facilitat que s'acosten se'n van. Posar salabres als parietals és quasi com intentar capturar els somnis quan dormim, que quan despertem s'obliden.

Aprent-gaudint aquests espais on fruiten les imatges-idees, perd darrerament el temps.

No conec cap manual per poder conrear aquets espais, però amb el temps he après que quan no trob les respostes enfora és que són més a prop. Aleshores, com quasi sempre, vaig obrir el gran diccionari de la natura. Si volem aproximar-nos a un aucell és més fàcil deixar que aquest s'acosti que perseguir-lo. Per agafar una anguila, es fa amb suavitat: sense estrènyer massa i poc a poc, la tendrem dins les mans. Amb les tècniques orientals de meditació podem crear un ample espai entre els pensaments, però qualsevol nou pesament-idea és rebutjat, perquè altera la quietud i la serenor. Per freqüentar aquets espais m'agrada més la manera de fer dels taoistes. Per als budistes, els sentits són finestres cap a un món irreal d'il·lusions, practiquen el no-desig per arribar al no-sofriment, els mou la compassió. En

canvi als taoistes, els mou l'amor i l'harmonia de la natura, els sentits són portes per on l'esperit alliberat vola i es mescla amb les olors i les formes de l'univers.

Idò així, alliberats els sentits, deix que les idees-imatges s'acostin, que papallonejant m'enrevoltin... Si no veuen indicis de raonaments, ni filtres ni salabres, ho fan una i

una altra vegada, algunes fins i tot guaiten pels parietals i, si no veuen res a dintre, entren i surten per l'altre costat, com aucells que en primavera s'encalquen per les branques. ¿Practicar el diàleg?, ni pensar-ho, només una subtil divagació; fugirien en ensumar el menor indicati de raonament.

Mirar, cercar, trobar, encontrar-se

Deixar que les passes i els ulls divaguin, sense presses, sense la necessitat de cercar tresors, perquè aquests ja són pertot arreu. **Mirant** sense prejudicis, la brutor va desapareixent. Hi ha dies que les ones vesteixen la platja d'algues, desjectes i pedreria. Aleshores és el moment de perdre-hi les passes i divagar a l'encontre de l'objecte crisàlide. Objectes que, després de ser desjectats, han rodolat pel món i les circumstàncies; que, atupats pel llapis del temps, han perdut la seva màscara superficial d'utilitat. Fan la penitència al sol mentre van perdent el seu nom. Redimits per l'aigua del seus pecats, són agrupats i dipositats meticulosament per les ones cada un al seu lloc, per reposar a la seva darrera platja. Tan sols l'afortunat **encontre** amb una mirada metamòrfica pot transformar la seva darrera platja amb una penúltima platja. Cercar no és una bona opció. Cercant, trobam; però no ens encontram. L'acció de cercar és conscient, implica concentrar l'acció, i automàticament les idees-imatges s'allunyen sense deixar petjada. Si **cercam** coses a una platja, podem acabar amb l'esquena cruixida, amb la porxada plena de fustes, branques, cordes... Si cercam, el fons de la retina està ocupada només per la imatge del que cercam, la visió és focal com si caminàssim el vespre il·luminant amb una pila o de dia amb unes cucales. Cercar és anar darrera una cosa concreta. Anar a veure què **trobam** és anar amb la

ment oberta, és anar divagant amb les passes i la mirada, és provocar l'encontre. Ens encontram amb tot allò que ens és similar, amb allò amb què ens identifiquem, amb tot el que desperta empatia i ressonància amb nosaltres mateixos. N'hi ha que s'encontren amb una corbata, amb una cotxe brillant, amb unes sabates noves. No em puc identificar amb objectes que amaguen la seva verdadera essència davall una màscara superficial d'utilitat. L'art, no sé molt bé el que és, però sí sé que és inútil. Ni Picasso, ni Mirò cercaven; trobaven. Quan en **Joan Mirò** venia de la platja amb una canya i un bolic de cordes, ja eren una mica mironians. Per això l'intuïtiu Joan Prats digué: "Quan en Miró agafa una pedra, es converteix en un miró". Però pens que de totes les pedres que trobava Mirò, agafava la més mironiana.

Sa Canova és una platja que està situada a la part de ponent del meu territori-estudi, que va des de la Regata del Llop al Matzoc. Sa Canova és el meu hort, on practico la divagació i hi fruiten les idees. Entre les collites dels darrers anys, cal esmentar les sèries *Cosmolitos* i *Litoralia* (exposades a aquesta web) i *Cal·ligrafia posidònica*, *Canoves* i *Kubrick* 2010, que es veuran en properes exposicions.

Després de més de mig segle d'anar cada dia a l'escola, només em queden ganes d'aprendre. Aprendre i acabar d'aprendre com pujar a una muntanya, com acostar-me a un arbre i escoltar-lo, com dialogar amb les pedres i els desjectes, com caminar per una platja...

nit de reis

el rum-rum de les ones

diposita els meus regals

Per totes les meves relacions.

Tomeu l'Amo. 2009